

Genel Yayın Yönetmeninden...

Merhaba,

Bu sayıya, << *Başka Bir İktisat / Zihniyet / Yaşam / Dünya Mümkün* >> dür diyerek başlıyoruz . Bu mümkün halin ipuçları ile, geçtiğimiz Mayıs – Haziran sayımızdaki özel dosya konumuz olan “**15 günde 15 yasa**” bağlamında özgün değerlendirmelerle de devam ediyoruz. “Başka” derken, “başka” yı tariflerken “bir zamanlar” meselesini de ihmal etmemeliyiz.

Bu bağlamda, oldukça uzun bir süre önce elektronik posta ile gelmiş olan, müellifini bilemediğim ama özenle sakladığım keyifli bir yazıyı hatırladım Ve kendi kendime bu metni dostlarla da paylaşmak lazım gelir diye düşündüm. İşte o yazı...

Daha Düne Kadar,

*Kuruyemiş ve tombala, Yılbaşı gecelerinin vazgeçilmez ikilisiydi.
Bayram sabahları el öperdik, Ya bir şeker olurdu armağanımız, ya da mendil içinde harçlık.
Kuru incir içine ceviz koyar küçük ellerimizle, Yafa portakalları soyardık Yerli Malı Haftalarında.
Berberlerde “AKBABA” okunur, Kayışlarda çelik usturalar bilenirdi.
“ARAP MABEL” çiğner, topaç çevirir, misket oynardık, Yukarı mahallede. Mahalle mi kaldı?
Basketbola başlamadan önce dalya, istop ve yakantopla oldu, topa ilk tanışmamız.
Beton mantarlar yokken sokaklarda, Mahalle aralarında, japon kalesi maç yapılırdı.
Koskoca <BALİNA> küçücük yakaya nasıl girerdi bir türlü anlayamazdık.
Çözemedik sihirini, masmavi çivitle bembeyaz çamaşır yıkamanın.
Radyo dinlerdik, ufkumuz genişlerdi.
BAK BAK Yüksek Kaldırım'daydı bilirdik.
“HAYAT MECMUASI” nda Hikmet Feridun Es ile birlikte, Dünyayı dolaşırdık, pasaportsuz, vizesiz.
Türkiye’de 67 il vardı düne kadar. Zonguldak’ta noktayı koyardık.
İş Bankası kumbaraları ilk tasarruflu, ilk mülkiyet.
Konkensiz kadın günleri yaşanırdı. Elişleri, dantelalar örülürken, İnce belli bardaklarda çaylar
içilir, Sohbet önce yakın çevreden başlar, Sonra ülke sorunlarına geçilirdi.
İsimlerden sonra gelen “BEY” ve “HANIM” takıları rahatsız etmezdi kulaklarımızı.
Yemek, beyaz örtülerin üzerinde, porselen tabaklarda yenilirdi.
Komşu sadece dilde değil, yürekte de vardı.*

Evin küçük kıztı komşuya gönderilir. "Bir maniniz yoksa anneler bu akşam size gelecek" denirdi.

CINE5 yoktu.

Lacivert yaz akşamlarında, açık hava sinemalarında seyredilirdi filmler.

Ay çekirdeği alınır, minder kiralanırdı.

Beş dakika ara beklenirdi, frigo buz yemek için sabırsızlıkla.

Mobil telefonlar sadece JAMES BOND filmlerinde vardı.

Jeton alıp, sıra beklerdik telefon etmek için.

İnsanlar daha mı uz yorgundu ne ? Otobüslerde büyüklere ve hamilelere yer verilir.

Tekel Birası ve Bafra Maden delikanlılığı ilk merhabaydı.

Likörmüydü ikram edilen, zarif kristal kadehlerde?

Akide şekercülerimiz, macuncularımız, Hacı Bekir ve Mahdumları şimdi nerede?

Yenice sigarasının ara kağıdına yapılırdı ayluk bütçeler.

Kimliğini bir türlü çıkaramadığımız ve tabii bin türlü canlandırdığımız "YUKI" ile şenlenirdi evler.

Radyo Tiyatrosu, Onaltı Soru Bilgi Yarışması, Brezilya dizileri gibi vazgeçilmezdi herkes için.

Rating kelimesi yoktu kelime hazinelerimizde. Ali Kırca TRT -Washington muhabiri idi.

Kupon, sertifika tasası olmadan, gazete alınırdı. Gazeteler okunmak içindi.

Kahve yüz gram alınırdı her dem taze.

Kuruş bir değerdi. Bir Lira vardı.

Her kış öncesi evlerde reçeller yapılır, turşular basılırdı.

Gillete Contours yoktu. JOB kullanırdı, NACET kullanmayanlarımız.

Siyah okul önlükleri, beyaz kolalı yakalar, geceden ütülenirdi.

Sevgileri, sevdaları, ilden ile, gönülden gönüle taşırdı, kartlarımız, mektuplarımız.

Sokak aralarında patates soğan çığlıkları yerine Yoğurtçu çingirakları duyulurdu.

Ezani hoparlörden dinlemez. Dokuz kez düşünmeden söz söylemezdik.

Çocuklar oyun bile oynarlardı. Toprağı saksıda değil, arsada ve bahçede tanınırdı.

Gemlik girişinde denizi görür şaşırırdık.

Bir garip Orhan Veli'ye Bir garip tabelayı çok gördük, Kaldırdık.

Çevre örgütleri boy göstermemişti henüz. Çünkü çevre vardı.

10 kasımlarda gazeteler, siyah manşet çıkar, fabrikalar sirenlerini çalardı.

Anayurt dörtbir yandan çelik ağırla örülürdü.

Ankara'yi ziyaret eden dostlar ANITKABİR'e götürülürdü

Bildiğimiz en gizli şey; gizli pençe, Konuştuğumuz dil Türkçe idi.

Fener alayları yapılırdı cadde cadde, sokak sokak. Tatil programları yerine bayramlarda.

Kucak kucak çiçek toplanırdı kırlardan anneler gününde.

Göğsümüz Cumhuriyetin tunç siperiydi.

Turan Güneş'lerimiz, çocukları arkadaşımız olan İhtilal Albaylarımız vardı.

Milletvekilleri milletin vekili idi o zamanlar.

Yeni bir dünya kurulacak, ve Türkiye o dünyada yerini alacaktı. İnanmıştık. İnanırdık.

Ne güzel yerdü Susurluk, ayrıntı meşhur olduğu zamanlarda.

Geleceği geçmişten kopmadan kuracağımızı sanırdık.

Düne kadar.

Yaşadığımız binlerce gerçek, Ve kurduğumuz binlerce düş vardı.

Savrulduk hepimiz bir yerlere, Sadece elimizde bir avuç değerle(!)

230. sayıda buluşmak üzere hoşçakalın, sağlıklı kalın.

Aydınlık bir Türkiye ve Dostluk dileklerimle.

Dr. Serdar ŞAHİNKAYA